

NA VITOVLJAH.

(Marijina božja pot in tabor iz turških časov na skalnatem griču pod Trnovskim gozdom v Vipavski dolini.)

Alojzij Remec.

Sivo je rasel tabor v jutrnji mrak:
skale, obzidje, cerkev in stolp, jaz stražar za linami.
Tiho so mrle zvezde nad logi, brajdami, griči, dolinami.
Ljudstvo je spalo, bilje se gibalo v ravni pod vrhom, živel le
moj budni korak.

V senco zgostil se je, zganil se mrak iz prepada. — Kdo si? —
Ni odgovoril tartarski plezalec, smrt drobne puščice
z loka mi je brezglasno v prsi poslal.
Padel sem, udaril je zvon Marije Device
— klic umirajočega, da si še hip življenja izprosi —,
videl sem: k vratom, k obzidju je tabor zvihral.

Jaz pa sem trgal puščico iz prs si gorečih,
kri mi je vrela iz njih med drevenečimi prsti.
Vitovlje, Osek, Užice — vse sem povrsti
videl, vasice, vas — roj golobov blestečih —
krožiti s svetom v divjih plamenih kresov.

Usmili, Marija, se mene, trpečega, naših pokojnih domov!

Mati božja se s trona je k nam sklonila,
z desno rokó je mene k sebi privila,
z levo rokó sovražnike s skal pahnila,
moje ljudstvo sužnosti, smrti rešila. — — —

V grobu brez imena zdaj stoletja spim.
Tabor razpada, zvon nad menoj še v vetru brni,
skalni jerebi se v grobljah tiho sklicujejo,
v solncu diši ožep in divji nageljni samujejo. —
Kje je moj rod?

Ko romarjev shod nad menoj zašumi,
vem: moje ljudstvo živi in Bog nad njim.